

NIKDO NA PALUBĚ

 metafora

Přeložila Marie Frydrychová

EMY MCGUIRE

Ukázka z knihy:

Sedm duší. Sedm duší na palubě *Staré Eileen* a ani jediná neodpověděla na volání vysílačkou, jež mrtvě spočívala na manifestu jako amputovaná končetina. Jerry ji zvedl a vtom ucítil v zátylku ledový pramínek potu.

Šňůra byla přeříznutá.

Jerry sevřel harpunu, až mu zbělely klouby. Na moři se stávají zlé věci. Bouře zabíjejí a bratři se mohou utopit.

Jenže šňůru od vysílačky moře asi přeříznout nedokáže.

„Napínavý, klaustrofobický debut Emy McGuire je přesně ten druh thrilleru, kdy chcete přečíst ještě jednu stránku‘ a nakonec nespíte až do rána. Přímo jsem ho vdechla!“

– Emma C. Wells, bestsellerová autorka USA TODAY

„Po pravdě a bez pochybností prohlašuji, že Emy je jedním z největších talentů současnosti.“

„Próza Emy McGuire je strhující a plná obrazů. Thriller má rychlé tempo, nutí vás otáčet stránky, až nakonec zjistíte, že jste dočetli a netušíte, jak ten čas uběhl.“

„Ocitnout se v pasti uprostřed oceánu s hluboce nešťastnými lidmi zní samo o sobě dost děsivě a Emy McGuire dokáže z tohoto prostředí vytěžit maximum. Román vypráví mnoho příběhů, a právě díky tomu nabízí strhující čtenářský zážitek.“

„Když jsem knihu nedržela v ruce, tak jsem na ni myslela. Nabízí přehlídku postav, jakou jinde nenajdete, a tolik zásadních zvratů a odhalení, že jsem po celou dobu měla nervy napnuté k prasknutí.“

– Čtenářské recenze z Gooderads

Nikdo na palubě

EMY MCGUIRE

NIKDO NA PALUBĚ

Přeložila Marie Frydrychová

metafora

*Tato kniha je smyšlená. Jména, postavy, místa a události jsou buďto
dílem autorčiny představivosti, nebo jsou použity fiktivně.
Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými,
firmami, událostmi nebo místy je čistě náhodná.*

No One Aboard © 2025 by Emy McGuire

Translation © Marie Frydrychová, 2026

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-3923-1 (ePub)

ISBN 978-80-271-1261-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-946-1 (print)

Pro mámu, díky níž jsem propadla moři.

A pro tátu, díky němuž jsem se po něm plavila.

*„Ten, kdo se vydává na moře pro zábavu,
půjde pro povražení do pekla.“*

(námořnické přísloví)

KAPITOLA 1

Jerry Baugh tu loď neviděl. Nevšiml si červené výstrahy na monitoru. Právě se totiž uvelebil v kokpitu svého Dyera 29, rybářské lodi na lov humrů, s nohama opřenýma mezi příčkami kormidla a s rukama na břiše.

Jerry měl za sebou úspěšný lov na hlubokém moři. Z kapsy bomberu mu čouhal ulomený rypec mečouna a on momentálně přemítal, jestli by si měl maso téhle skvělé ryby marinovat v citronové šťávě, nebo jednoduše ve starém dobrém másle.

Byl příliš rozptýlený, aby rozpoznal loď před sebou – zářivě bílou, vznášející se mezi černými vodami Atlantiku a temnou bezměsíčnou oblohou bez jediné hvězdy. Zářila touž zlověstnou krásou jako ledovec.

Anebo jako duch.

Když se ozval lodní alarm, Jerry sebou na sedadle trhl a jeho oblíbená čepice Bass Pro Shops mu spadla na prsa. Ciferník hodinek mu předtím potřísnila jediná kapička mečounovy krve, ale i tak viděl, že je devět minut po půlnoci.

Sundal nohy z kormidla a upřel zrak na radar. Momentálně držel kurz dvě stě padesát osm stupňů k maríně v Hallandale. A ta zvláštní bílá plachetnice mu stála v cestě.

Jerry vypnul autopilota a zpomalil. Srdce mu divoce bušilo. Kdyby nezahoukal ten alarm, zavinil by srážku a obě lodi by mohl poslat ke dnu.

Už jen kvůli tomu ho popadl vztek. Proč mu kapitán plachetnice neuhne z cesty? Jeho loď *Sheila 2.0* nebyla žádné tintítko, motor vydával ohavný blafavý zvuk, ne nepodobný drtiči odpadků. Na plachetnici by ho rozhodně měli slyšet.

Jerryho loď dosupěla blíž. Vypnul motor a snažil se srovnat si v hlavě, na co se to u všech mořských ďasů vlastně dívá.

Byla to plachetnice, to ano, ale vůbec se nepodobala těm prorezlým kocábkám, které kotvily v maríně v Hallandale poblíž *Sheily 2.0*.

Tahle loď byla nádherná.

Měla dva aluminiové stěžně, palubu s povrchem ze dřeva a na střeše kapitánského můstku rozložené opalovací matrace. Hladký, elegantně oblý trup lodi oslepoval svou bělostí. Lesklá krusta mořské soli pokrývala týkovou obrubu paluby, kterou už dlouho nikdo nečistil. Na boku lodi stálo kurzívou vyvedené jméno: *Stará Eileen*.

Jerry zíral jako v transu. Lodě jako *Sheila 2.0* se vyráběly, aby se zalykaly naftou a mořskou vodou, dokud nakonec v záškubech nedodělají v přístavu jako promáčený brouk ležící na krovkách.

Lodě typu *Staré Eileen* se vyráběly proto, aby byly úchvatné.

Jerry sáhl po vysílače zaháknuté za páskem a odkašlal si. Pak do ní promluvil.

„Eileen, Eileen, Eileen, tady Sheila, Sheila, Sheila, přepínám.“
Vyčkával.

Bývaly časy, kdy byl Jerry mladší (a o hodně hloupější) a chtěl si místo motorové lodi koupit plachetnici. Bylo to romantické, ta představa, jak si osedlá vítr a obepluje svět. Jenže nakonec se ukázalo, že právě vítr mu nahání strach. Vítr ho dokázal přemoct, dokázal se zmocnit vlády nad lodí a změnit její kurs. Jerry by musel

s touhle eventualitou počítat. Musel by nastavit krk a vydat se moří na milost a nemilost.

Jenže jak postupně pochopil, od moře se milosrdenství čekat nedalo.

„Eileen, Eileen, Eileen,“ opakoval do vysílačky.

Zřejmě tam všichni spí. Jerry se naklonil a zatroubil na lodní sirénu – pětkrát krátce, což byl signál nebezpečí. Čekal, jestli se vysílačka probudí k životu, aby na něj zámožný kapitán mohl vychrlit své omluvy, nebo pokud ne on, pak možná nějaký špatně placený člen posádky, který by se pak přihnal na palubu a znovu by najel na správný kurs.

Jenže se ozýval pouze zvuk povlávajících zplihlých plachet a vzdouvajících se vln.

Jerry se zamračil a pohrával si se zobcem mečouna, který mu čouhal z kapsy. Měl by zmizet.

Pachtil se potmě s motorem, znovu nastartoval. Oznamí pobřežní stráž, co viděl, kapitán bude mít malér, že byl tak nepozorný. A Jerry se do svítání vrátí zpátky na Floridu.

Jenže Steve by...

Jerry pohlédl na palubní desku, kde měl přilepenou fotku, na níž byl on a jeho mladší bratr. Byla to Stevova poslední fotka, než umřel. Jerry na chvílku zavřel oči. Vyměnil by loď, návnadu a veškerý svůj majetek za to, aby tam někdo té noci zastavil a Stevovi pomohl.

„No jo, krucinál.“ Jerry se podrbl na klíční kosti a ztěžka polkl. Jen se tam mrkne. Čistě proto, aby se ujistil, že je všechno v pořádku.

Jerry přešel po palubě a vnímal každý zvuk, který vydávaly jeho šouravé kroky. Probíral se rybářským náčiním, a přitom nespouštěl ze *Staré Eileen* oči. Mozolnatýma rukama zkušeně nahmatl harpunu, sevřel ji a hned se cítil líp, když měl nějakou zbraň. Na to, aby se bál, byl moc starý. Ale nic vás nevrátí do dětství tak jistě jako skřípající stará loď uprostřed oceánu.

Vrazil si harpunu pod paži a začal spouštět na vodu přídatný člun. Zůstane na cizí palubě jen chvíli, než vzbudí někoho z posádky, a pak se hned vrátí na svou loď. Dobrý skutek pro dnešek splněn. Vlastně spíš možná na celou dekádu.

Jerry se zapřel o kulaté okénko na *Eileen* a pak s hekáním přešel přes zábradlí na její palubu. Byla liduprázdná, až na oranžový záchranný kruh přivázaný k zádi. Nahoře na něm bylo černým písmem napsáno *Stará Eileen* a dole kurzívou:

Unwind Yachting Co.

Bezpečně i v největší bouři!

Nikde ani živáčka, Jerry se tedy ještě naposledy rozhlédl po palubě a pak našel schůdky do podpalubí pod kokpitem.

V podpalubí našel úhledný kapitánský můstek bez kapitána. Uprostřed stolku však ležel lodní manifest otevřený na první stránce.

Lodní manifest – Stará Eileen

Skipper – kapitán Francis Ryan Cameron (55)

První důstojník – MJ Tuckettová (67)

Posádka – Alejandro Matamoros (54), Nicolás de la Vega (22)

Cestující – Lila Loganová Cameronová (54), Francis Rylan Cameron (17), Taliea Indigo Cameronová (17)

Sedm duší. Sedm duší na palubě *Staré Eileen* a ani jediná neodpověděla na volání vysílačkou, jež mrtvě spočívala na manifestu jako amputovaná končetina. Jerry ji zvedl a vtom ucítil v zátylku ledový pramínek potu.

Šňůra byla přeríznutá.

Jerry sevřel harpunu, až mu zbělely klouby. Na moři se stávají zlé věci. Bouře zabíjejí a bratři se mohou utopit.

Jenže šňůru od vysílačky moře asi přeríznout nedokáže.

Jerry se plížil luxusním salonem až ke dveřím, které nemohly vést jinam než do kajuty. Ruka mu na chvíli sklouzla ze spouště harpunu, aby mohl naladit vysílačku na kanál 16, mezinárodní námořní tísňový kanál pro případ nouze.

Jistota je jistota.

Otevřel dveře kajuty.

Kapitánská kajuta. Velká postel s tmavomodrou pokrývkou a smetanovými prostěradly. Byla tam i sametová pohovka vyrobená na míru, aby se vešla do těsného kouta. Na nočním stolku ležela otevřená rtěnka a kutálela se sem a tam v rytmu pohupování lodi. Zřejmě patřila ženě, která kajutu obývala.

Nikdo tam nebyl. Žádný spící kapitán, ani člen posádky s omluvou na rtech, všude mrtvo. Že by zkrátka... zmizeli?

Jerry zkontroloval vedlejší kajutu. V ní byla dvě samostatná lůžka se stejnými tmavomodrými přehozy. Jedno bylo rozestlané a válely se na něm knihy. Druhé bylo vzorně po vojensku ustlané. Zpod polštáře vykukoval skicák otevřený na kresbě jakési příšery.

Jerry si otřel čelo hadrem, který nosil v kapse košile, a bylo mu úplně jedno, že na něm zůstala zaschlá mečouní krev. Měl by okamžitě vyrazit dál a zavolat tu zatracenou pobřežní stráž.

Musel se vědomě donutit ke klidu a soustředit se. Ano, dělá správnou věc. Kapitán by mohl být třeba v bezvědomí a potřebuje pomoc. Zbývalo jen pár dalších prostor.

Jenže i poslední kajuta byla opuštěná.

Jerry nakoukl do kuchyňky i do útrob lodi pod podlahou a už mu moc míst na kontrolu nezbývalo.

Koupelny. Každá ze tří kajut má určité vlastní koupelnu, a on zatím ani do jedné nevstoupil. Dlaně, v nichž svíral harpunu, se mu potily. Vracel se, kudy přišel. Nejprve zkontroloval koupelnu posádky, pak tu u kapitánské kajuty, a nakonec u kajuty se dvěma postelemi a kresbou příšery.

Strčil hlavu do dveří poslední koupelny a nahlédl dovnitř.

V zrcadle spatřil vlastní odraz pod karmínově rudými slovy, jimiž kdosi zrcadlo počmáral.

Jerry pocítil zvláštní tíhu v žaludku a zaplavil ho pocit hrůzy, je- muž se třicet let vyhýbal. Harpuna mu vyklouzla z ruky, když sáhl po vysílačce, neschopný odtrhnout pohled od vzkazu na zrcadle.

Spas sv0u duSi

NÁZOR: Na moři jsou si všichni rovni

(proč nejnovější katastrofa v Atlantiku vypadá jako zlá K-A-R-M-A pro jedno procento populace)

Mike Grady

Cameronovi – čtyřčlenná rodina populární televizní herečky Lily Loganové a multimilionáře, podnikatele Francise Camerona – byli nahlášeni jako pohřešovaní poté, co byla 9. června v časných ranních hodinách nalezena jejich luxusní plachetnice osmdesát mil od pobřeží zcela opuštěná a liduprázdná. Příslušné úřady i novináři se okamžitě pustili do práce. Už začátek letošní hurikánové sezóny byl v Atlantiku bouřlivý. Očekávaný silný hurikán znamená pro vyšetřovatele této záhady zápas s časem, což se podobá případu *Titanu*, neblaze proslulé ponorky, která implodovala s pěti pasažéry na palubě při ponoru k vraku *Titaniku*. Svět pak ještě dlouho rozebíral *Titan* a jeho movité oběti a tato nejnovější oceánská záhada má potenciál způsobit srovnatelný rozruch.

Jak Francis Cameron, tak jeho žena Lila pocházeli ze skromných poměrů, ale díky zábavnímu průmyslu, podnikatelskému světu a starému dobrému americkému snu oba přímo raketovou rychlostí vystoupali do nejbohatších sfér. Stali se součástí onoho zlomku Američanů, kteří vlastní několik rodinných sídel (vilu v Palm Beach, bungalov v L. A. a elegantní chatičku v Aspenu, pokud by to někoho zajímalo) a nadto i superluxusní

plachetnici za několik milionů dolarů, jež se včera ráno našla zcela opuštěná. Nehodlám zde ani v nejmenším tvrdit, že pokud jde o redukci nepotřebných společenských elit, odvádí Atlantský oceán lepší práci než Bůh nebo daňový úřad; rozhodně však chci předeštit obecnější problém. Zatímco příslušné úřady se snaží přijít na kloub tomu, *jak se to stalo* a *kam se ti lidé poděli*, moje otázka, drahý čtenáři, zní takto: *Proč právě Cameronovi?*

KAPITOLA 2

Tia Cameronová

Volací znak: Náprstek

Den před vyplutím

Stará Eileen na Tiu Cameronovou čekala. Tia cítila, jak ji loď přímo magicky přitahuje, už když sešla na molo maríny v New Havenu. Takhle nějak se musí cítit vlny, když se vzdouvají nesmírně vysoko, aby se pak hnaly zpátky k pobřeží a roztrřštily se v písku.

Je v tom něco nevyhnutelného.

Když táhla kufr po dřevěném molu a její ostražitý pohled spočinul na rodinné jachtě, cítila, jak se pod školní uniformou potí v podpaží.

Stará Eileen zde trůnila jako labuť mezi racky, dokonale tvarovaná, označená úhledným zlatým písmem, zkrátka tip top. Pořádně ji vymydli a naleštili do oslňující bělosti. Linula se z ní jemná citrusová vůně čisticích prostředků. Vypadala stejně velkolepě jako v den, kdy ji Tiin otec koupil – tehdy byli ještě Tia s Rylanem malí. *Stará Eileen* se od té chvíle stávala každé léto součástí jejich životů,

podobně jako v jiných rodinách třeba lyžařské sruby nebo plážové bungalovy.

Jenže letošní plavba bude jiná než všechny ostatní. Tentokrát nepůjde o výlet pro děti kolem pobřeží nebo o dovolenou v zátoce. Letos poplují celý týden na širém moři na počest toho, že s bratrem odmaturovali a nyní se jim otevírá svět.

Pro Tiu Cameronovou znamenala tahle plavba důležitý mezník. Svého druhu konec.

„Moje nádherná dcerunka!“ zahlaholil z paluby matčin soprán.

Tiina matka balancovala na přídi na špičkách, jednou rukou si přidržovala klobouk proti slunci, druhou nadzvedávala sluneční brýle Saint Laurent ve tvaru srdíček. Při pohledu na ni si Tia hned vzpomněla na lodní deník, který si s Rylanem vždycky vedli a kam zaznamenávali popisy všech na palubě a jejich volací znaky.

Lila Loganová Cameronová

Filmová hvězda a matka dvou dětí

Volací znak: Kasiopeia

Důvod: Mytická řecká královna, která se chvástala tak strašně, až její dcera Andromeda skončila v řetězech přikovaná k útesu ve vodách plných mořských příšer.

Nebo, což byla Rylanova oblíbenější charakteristika, *zoologický druh: medúza. Přebásněná. Průzračná. Smrtící.*

Jakmile Tia překročila úzkou lávku na loď a přiblížila se k matce na dosah, Lila ihned uchopila její obličej do dlaní a políbila ji na obě tváře. Posléze oznámila: „Holčičko moje drahá, ráda bych ti namíchala drink. Co by sis dala?“

„Cokoli kromě čaje.“

Lila se rozesmála. „V tom případě to budou dvě jahodové daiquiri. Minutku! Dej si kufr do kajuty.“

Tia vláčela kufr po schůdkách do podpalubí. „Fajn, mami.“ Zнала Lilu Loganovou příliš dobře a raději jí ten teatrální výstup ne-kazila.